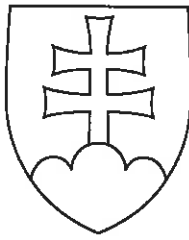

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 10.12.2013
a vykonáva sa dňa
Krajský súd - Bratislava
30.12.2013

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
22-11-2013	
Podnes číslo: 5410	Číslo spisu:
Prílohy/ly:	Výberajúc: 92

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dáši Filovej a členov senátu JUDr. Viery Šebestovej a JUDr. Anny Peťovskej, PhD. v právnej veci žalobcu: **Rozhlas a televízia Slovenska**, Mýtna 1, 817 55 Bratislava, zastúpený: Procházka & partners, spol. s r.o., Búdkova 4, 811 04 Bratislava, proti žalovanej: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, P.O. Box 155, 810 00 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/15/2012 zo dňa 21.02.2012, takto

rozhodol:

Žaloba sa **z a m i e t a**.

Žalobcovi sa trovy konania nepriznávajú.

O d ô v o d n e n i e

Včas podanou žalobou na tunajšom súde dňa 07.05.2012 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/15/2012 zo dňa 21.02.2012, ktorým podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z.z. uložila žalovaná žalobcovi sankciu upozornenie na porušenie zákona a to porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 01.01.2010 cca o 12:20 hod. odvysielal na programovej službe Rádio Slovensko politicko-publicistický program „Vznik Slovenskej republiky“, v rámci ktorého porušil už vyššie uvedenú povinnosť. Žalobca má za to, že výrokom napadnutého rozhodnutia bol ukrátený na svojich právach a to tým, že žalovaná voči nemu v rozpore s § 64 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. a § 46 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní uplatnila sankčnú zodpovednosť bez toho, aby pre jej uplatnenie boli splnené relevantné zákonné podmienky. Žalobca žiada, aby napadnuté rozhodnutie súd preskúmal a zrušil ho z dôvodu podľa § 250 ods. 2 písm. a/, d/, e/ O.s.p.

Žalobca ďalej v žalobe uvádza, že žalovaná mu odňala možnosť vyjadriť sa pred vydaním svojho rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 164/2010 v spojení s rozsudkom NS SR zo dňa 01.12.2011 sp. zn. 3Sžo 38/2011 bolo rozhodnutie v predmetnej veci zrušené, avšak žalovaná

žalobcovi nedala možnosť, aby sa pred vydaním nového rozhodnutia vyjadril k jeho podkladom i spôsobu zistenia, prípadne aby navrhol jeho doplnenie. Žalobca po zrušení predošlého rozhodnutia žalovanej najvyšším súdom nemal žiadnu vedomosť o postupe žalovanej v danom konaní a nedostal od nej možnosť uplatniť jeho právo podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Ďalšou vadou konania podľa žalobcu je absencia podstatných náležitostí napadnutého rozhodnutia a poukazuje na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 73/2010 a 5Sžo 28/2011 a myslí si, že je výlučne žalovaná, ktorá disponuje rozhodovacími právomocami v zmysle zák. č. 308/2000 Z.z., a že kancelária žalovanej žiadnymi rozhodovacími právomocami nedisponuje. Poukazuje tiež na ust. § 47 ods. 1 prvá veta Správneho poriadku, že rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Bez týchto náležitostí je rozhodnutie postihnuté vadou spočívajúcou v absencii jedného z pojmových znakov rozhodnutia. Zo zápisnice zo zasadnutia žalovanej zo dňa 21.02.2012 vyplýva, že žalovaná rozhodla len o výroku napadnutého rozhodnutia, pričom o ostatných pojmových náležitostiach rozhodnutia nerozhodla.

Žalobca ďalej napáda nepreskúmateľnosť uvedeného rozhodnutia, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje zmienka o tom, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie a ktoré dôkazy boli v konaní vykonané. Uvedené pochybenie žalovanej preto zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia bez ďalšieho.

Nesprávne právne posúdenie veci žalobca vidí v tom, že predmetný program „Vznik Slovenskej republiky“ naživo odvysielal Slovenský rozhlas, ktorý bol zrušený k 01.01.2011 v zmysle § 23 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z. Touto právnou skutočnosťou zanikla podľa žalobcu aj deliktuálna zodpovednosť Slovenského rozhlasu, pričom tá v zmysle prechodných ust. zák. č. 532/2010 Z.z. neprešla na žalobcu a z povahy veci na neho ani prejsť nemohla. Keďže deliktuálna zodpovednosť ako taká je osobnou a preto neprenosnou zodpovednosťou.

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z., je povinnosťou vysielateľa zabezpečiť objektivitu a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Žalovaná žalobcovi vyčítala, že nebol prítomný politický reprezentant druhej názorovej skupiny danej problematiky, a teda v danom prípade bolo úlohou moderátora programu usmerňovať diskusiu, upozorniť diskutujúcich v prípade, že ich vyjadrenia smerovali voči konkrétnym subjektom či osobám, ktoré neboli prítomné v štúdiu a teda nemohli na ne reagovať sprostredkovať v záujme vyváženej a nestrannosti odprezentovaných informácií existujúci oponentský názor k diskutovaným témam. Žalobcovi nie je zrejmé, kto by v danom prípade mal byť tou druhou stranou, ktorej mal poskytnúť možnosť vyjadriť sa, resp. ktorej názor mal odznieť. Obsahom odvysielaného programu nebola diskusia na tému, či Slovenská republika mala vzniknúť alebo nie, ako sa nesprávne domnieva žalovaná, ale skôr sociologicky orientovaná diskusia týkajúca sa nálad spoločnosti, generáčnej výmeny politikov a podobne. Súčasťou týchto hodnotení a spomienok boli aj zmienky o významných spoločenských činiteľov v ich dobovom kontexte, pričom tieto osoby sú prirodzenou súčasťou spoločenského vývoja v Československu po novembri 1989. Z povahy takto koncipovanej diskusie vyplýva, že je nemožné dosiahnuť, aby sa jeden pozvaný hosť vyjadril k nejakej hodnotenej historickej situácii alebo okolnosti inak, ako druhý hosť len preto, aby spolu pôsobili vyvážene. Žalobca preto zastáva názor, že vyjadrenia, ktoré odzneli v odvysielacom programe neporušili jednotlivu ani vo vzájomnej spojitosti s ostatnými povinnosť nestranného a objektívneho vysielania, a že takúto povinnosť nemohol porušiť ani kladením otázok týmto hosťom, alebo poskytnutím priestoru pre ich odpovede na položené otázky.

Na základe uvedených skutočností žalobca žiada, aby súd zrušil rozhodnutie žalovanej a vrátil vec na ďalšie konanie.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené dňa 11.09.2012 uviedla, že po zrušení prvého rozhodnutia v danej veci krajským súdom a následne potvrdením tohto rozsudku aj Najvyšším súdom SR mala žalovaná odstrániť tie vady, pre ktoré krajský súd predmetné rozhodnutie zrušil. Žalobca – navrhovateľ bol v oznámení o začatí správneho konania riadne vyzvaný, aby sa vyjadril tak k predmetu ako aj k skutkovému stavu a k podkladom pre rozhodnutie. Žalobca sa k predmetu správneho konania vyjadril písomnosťou doručenu žalovanej dňa 14.04.2010. Podľa názoru žalovanej bol žalobcovi teda poskytnutý dostatočný priestor na vyjadrenie, pričom tento bol aj využitý. Navyše po vydaní uvedených rozsudkov krajského a najvyššieho súdu sa skutkový stav v danej veci nijako nezmenil, neprebehlo žiadne ďalšie zisťovanie ani dokazovanie. Žalobca sa preto ani teoreticky nemal k akým skutočnostiam vyjadriť.

Krajský súd rozhodnutie č. RL/26/2012 zo dňa 11.05.2010 zrušil z dôvodu, že dospel k záveru, že výrok tohto rozhodnutia neobsahuje opis skutku, ktorým malo prísť k porušeniu právnej povinnosti vysielateľa. Vo svojom rozsudku žiadne iné vady napadnutému rozhodnutiu nevytýkal. S takýmto názorom sa stotožnil aj najvyšší súd. Právne posúdenie veci je teda z rozsudkov krajského a najvyššieho súdu zrejme a podľa ust. § 250j ods. 7 O.s.p. pre správny orgán záväzné.

Žalobca ďalej v žalobe namieta údajnú vadu majúcu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktorá spočíva v tom, že žalovaná rozhodla o výroku, pričom o ostatných dvoch náležitostiach rozhodnutia odôvodnenie a poučení nerozhodla. Hodnotenie a výklad fungovania rady ako orgánu sui generis obsiahnuté v žalobcom citovaných rozsudkoch bolo podané Najvyšším súdom SR v súvislosti s výkladom § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z., teda z pohľadu momentu, kedy sa rada ako kolektívny orgán môže po prvý krát dozvedieť o porušení zákona. Nakoľko bol výklad skutočnosti, akým momentom začína pre správny orgán plynúť subjektívna 6 mesačná lehota na rozhodnutie nejednotný, Najvyšší súd SR poskytol zjednocujúci výklad k tejto problematike, obsahujúci aj popis fungovania rady. Tvrdenie žalobcu, že odôvodnenie, poučenie napadnutého rozhodnutia rozhoduje iný subjekt ako rada, je mylné a ničím nepodložené. Podľa žalobcovej mylnej predstavy rada najprv úplne arbitrárne bez akýchkoľvek dôvodov rozhodne len o výroku rozhodnutia, následne iný subjekt rozhodne o ďalších dvoch častiach rozhodnutia a to o odôvodnení a poučení. Skutočnosť, že písomné vyhodnotenie odôvodnenia, resp. poučenia napadnutého rozhodnutia nie je súčasťou uznesenia o hlasovaní žalovanej uvedeného v zápisnici má úplne logický dôvod, a to písomné vyhodnotenie rozhodnutia totiž v deň hlasovania rady ešte neexistovalo. Nie je reálne možné, aby rada v deň svojho zasadnutia vypracovala rozhodnutia v úplnom znení vrátane odôvodnenia a poučenia a takto vyhodnotené rozhodnutia by podpísalo všetkých 9 členov rady v zápisnici o hlasovaní. Je pravdou, že písomné vyhodnotenie rozhodnutí rady zabezpečuje kancelária rady. Písomné vyhotovenie rozhodnutia však nie je výsledkom rozhodovacej činnosti kancelárie, ako sa to snaží tvrdiť žalobca, ale je len administratívnou úlohou, ktorá kancelárii vyplýva z § 13 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z..

Žalobca ďalej namieta nedostatok svojej deliktuálnej zodpovednosti v danej veci. Rozhlas a televízia Slovenska vznikla zlúčením Slovenského rozhlasu a Slovenskej televízie. Táto inštitúcia je definovaná totožne ako boli definované pôvodné verejnoprávne inštitúcie. Z ust. § 23 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z. vyplýva, že inštitúcia žalobcu je v pozícii generálneho sukcesora svojho právneho predchodcu. Inštitúcia žalobcu vznikla ex lege a stala sa generálnym subcesorom svojich právnych predchodcov. Inštitúcia žalobcu je teda plnohodnotným zástupcom do práva povinností Slovenského rozhlasu, aj pokiaľ sa týka vysielania jeho programových služieb. S otázkou prechodu deliktuálnej zodpovednosti pri právnických osobách sa už vysporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 1Sžhpu 2/2008 zo dňa 26.10.2010. Z uvedeného rozsudku je zrejme, že v prípade administratívneho trestania prechádza deliktuálna spôsobilosť zo subjektu právneho

predchodcu na subjekt právneho nástupcu za podmienok, že nástupnícky subjekt pokračuje v aktivitách právneho predchodcu a subjekt právneho predchodcu zanikol. Vyvodené závery týkajúce sa prechodu deliktuálnej spôsobilosti právnickej osoby na jej právneho nástupcu, je možné aplikovať aj na tento prípad.

Rozhlas a televízia Slovenska v zmysle zák. č. 532/2010 Z.z. prevzal zabezpečenie verejnoprávnych úloh Slovenskej televízie, vstúpil v plnom rozsahu do jej všetkých platných právnych vzťahov a teda v plnej miere pokračuje v aktivitách svojho právneho predchodcu Slovenskej televízie. Rozhlas a televízia Slovenska teda pokračuje vo vysielaní programových služieb Slovenského rozhlasu.

Žalovaná ďalej vo svojom vyjadrení uviedla, že je nesporné, že politickí predstavitelia stojaci za vznikom samostatnej Slovenskej republiky mali na zotrvanie v spoločnom štáte s Českou republikou iný názor a mali tiež dôvody pre tento názor. Žalobca síce tvrdí, že odvysielaný program neslúžil ako aréna pre konfrontáciu protichodných z logicky veci antagonistických verejno-politických perspektív, ale ponúkol reflexiu nad spoločenskými udalosťami, ktoré predchádzali vzniku Slovenskej republiky. To však nevyučuje povinnosť vysielateľa podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 318/2000 Z.z., z ktorého vyplýva, že vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivitu pre neustrannosť politicko-publicistických programov. V danom prípade to znamená odvysielanie názorov druhej názorovej skupiny predmetnej problematiky podporujúcej vznik samostatnej Slovenskej republiky v rámci programu priamo alebo sprostredkované, špecifikácia postojov druhej názorovej skupiny k tejto téme moderátorom programu, poskytnutie komplexného pohľadu recipientovi na uvedenú problematiku. Je nepopierateľné, že rozdelenie Českej a slovenskej federatívnej republiky je i politickou témou a politické aspekty tohto rozdelenia boli spomenuté i v programe vznik Slovenskej republiky. Ani ďalšie informácie odvysielané v programe „Vznik Slovenskej republiky“ neprinesli názory druhej názorovej skupiny podporujúcej vznik samostatnej Slovenskej republiky k predmetnej problematike, preto predmetný program pri jeho hodnotení ako celku nepôsobí objektívne a vyvážené. Uvedené vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia RL/15/2012. Z uvedeného tiež vyplýva, že žalovaná v napadnutom rozhodnutí žalobcovi nevytýkala to, že nespochybňoval výsledky sociologických výskumov ale to, že nedal priestor druhej názorovej skupine. Druhou názorovou skupinou boli politickí predstavitelia presadzujúci vznik Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené žalovaná v rozhodnutí č. RL/15/2012 vydanom v správnom konaní č. 91-PLO/O-1545/2010 správne právne posúdila vec a aplikovala správnu úvahu len v nevyhnutnej miere, ktorú vyžadujú príslušné právne predpisy, z čoho vyplýva, že námietka žalobcu o nesúlad medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi, ktoré z nich žalovaná vyvodila o svojvoľnom vybočení žalovanej medzi správneho uváženia je neopodstatnená.

Na základe uvedenej skutočnosti žalovaná žiada, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 O.s.p.), na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie, ako aj postup správneho orgánu, boli v súlade so zákonom.

Z pripojeného administratívneho spisu žalovanej súd zistil, že Rada na svojom zasadnutí dňa 09.03.2010 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči Slovenskému rozhlasu vysielateľa na základe zákona vo veci možného porušenia ust. § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že dňa 01.01.2010 o cca 12:12 hod. odvysielal program „Vznik Slovenskej republiky“ v ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektivity a neustrannosti. Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa

25.03.2010 a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia zaslal svoje stanovisko. Vyjadrenie účastníka konania k predmetu správneho konania bolo rade doručené dňa 14.04.2010. Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámenie sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 11.05.2010 rozhodnutím č. RL26/2010. Voči tomuto rozhodnutiu podal účastník konania žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktorý napadnuté rozhodnutie rady RL 26/2010 rozsudkom 1S 164/2010 dňa 16.06.2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Voči tomuto rozsudku sa rada odvolala na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom sp. zn. 3Sžo 38/2011 zo dňa 01.12.2011 rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave potvrdil. Obe rozhodnutia vytykali žalovanej, že nepremietla do výrokovej časti dostatočne vymedzený skutok. Keďže výrok rozhodnutia správneho orgánu musí predovšetkým obsahovať podrobný popis skutku v rozsahu miesta, čas a spôsob spáchania deliktu spolu s uvedením takýchto skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným. Nakoľko je rada podľa § 250r O.s.p. právnym názorom Najvyššieho súdu SR viazaná, premietla ho do výrokovej časti nového rozhodnutia č. RL15/2012 zo dňa 21.02.2012.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, t.j. najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi.

Súd v intenciách ust. § 244 ods. 1 O.s.p. musí preskúmať aj zákonnosť postupu správneho orgánu. Postupom správneho orgánu sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 4 zák. č. 308/2000 Z.z., poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z., základné povinnosti vysielateľa a poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov, názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zák. č. 308/2000 Z.z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá sankcie: upozornenie na porušenie zákona.

Podľa § 23 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z., Slovenský rozhlas a Slovenská televízia zriadené podľa doterajších predpisov sa k 1. januáru 2011 zrušujú. Rozhlas a televízia Slovenska sa k 1. januáru 2011 stáva právnym nástupcom Slovenského rozhlasu a Slovenskej televízie a preberá všetky ich práva a povinnosti, ktoré k 1. januáru 2011 zostali v platnosti.

Súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovanej dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaná po zrušení predošlého rozhodnutia Najvyšším súdom Slovenskej republiky a Krajským súdom v Bratislave mu odňala možnosť vyjadriť sa pred vydaním nového rozhodnutia, a že nemal žiadnu vedomosť o postupe žalovanej.

Súd dáva do pozornosti, že rozhodnutie žalovanej č. RL26/2010 zo dňa 11.05.2010 bolo zrušené z dôvodu, že výrok rozhodnutia neobsahoval opis skutku, ktorým malo prísť k porušeniu právnej povinnosti vysielateľa. Žiadne iné vady Krajský súd v Bratislave ani Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutému rozhodnutiu nevytýkal. V oboch rozsudkoch bolo presne uvedené ako má žalovaná k ďalšiemu konaniu postupovať. Oba tieto rozsudky sú žalobcovi známe, takže vedel ako bude žalovaná postupovať a aké nedostatky má odstrániť. Žalobca bol o začatí konania riadne vyznaný a bol vyzvaný, aby sa vyjadril k predmetu ako aj k podkladom pre rozhodnutie. Čiže táto argumentácia žalobcu je irelevantná.

Čo sa týka námietky žalobcu, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť a to, že žalovaná rozhodla len o výroku a o odôvodnení a poučení rozhodnutia nerozhodla, resp. že o týchto náležitostiach rozhodol iný orgán a to kancelária rady súd je toho právneho názoru, že písomné vyhotovenie predmetného rozhodnutia má všetky náležitosti, ktoré má mať v zmysle správneho poriadku. Žalovaná na svojom zasadnutí prijme rozhodnutie, o ktorom sa hlasuje a kancelária žalovanej toto rozhodnutie písomne vyhotoví čo jej vyplýva z ust. § 13 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z.. Kancelária rady pri plnení tejto administratívnej úlohy postupuje podľa pokynov rady to znamená, že do písomného vyhotovenia odôvodnenia rozhodnutia premietne výlučne tie dôvody, ktoré radu viedli k prijatiu predmetného rozhodnutia.

Čo sa týka poučenia v rozhodnutí toto vyplýva priamo zo správneho poriadku, o poučení rada nehlasuje a nie je ani súčasťou zápisnice o hlasovaní rady.

Čo sa týka deliktuálnej zodpovednosti danej veci je nesporné, že Rozhlas a televízia Slovenska vznikla zlúčením Slovenského rozhlasu a Slovenskej televízie. Táto inštitúcia je definovaná totožne, ako boli definované pôvodné verejno právne inštitúcie.

Podľa ust. § 23 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z., Slovenský rozhlas a Slovenská televízia zriadené podľa doterajších predpisov sa k 01.01.2011 zrušujú. Rozhlas a televízia Slovenska sa k 01.01.2011 stáva právnym nástupcom Slovenského rozhlasu a Slovenskej televízie a preberá všetky ich práva a povinnosti, ktoré k 01.01.2011 zostali v platnosti. Z uvedeného vyplýva, že inštitúcia žalobcu je v pozícii generálneho sukcesora svojho právneho predchodcu. Je teda plnohodnotným nástupcom do práva a povinností Slovenského rozhlasu aj pokiaľ sa týka vysielania jeho programových služieb. Deliktuálnou zodpovednosťou právnických osôb sa zaoberal aj Najvyšší súd SR a to v rozhodnutí 1 Sžhu 2/2008 zo dňa 26.10.2010. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že v prípade administratívneho trestania prechádza deliktuálna spôsobilosť zo subjektu právneho predchodcu na subjekt právneho nástupcu za podmienky, že nástupnícky subjekt pokračuje v aktivitách právneho predchodcu, subjekt právneho predchodcu zanikol.

Žalobcovi bola rozhodnutím č. RL15/2012 zo dňa 21.02.2012 uložená sankcia za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/ zák. č. 308/2000 Z.z., z ktorého vyplýva, že vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť politicko-publicistických programov. Podľa uvedeného rozhodnutia žalobca dňa 01.01.2010 cca o 12:12 hod. odvysielal na programovej službe Rádio Slovensko politicko-publicistický program Vznik Slovenskej republiky, kde odzneli aj vyjadrenia, ktoré prezentovali jednostranný pohľad na politické a spoločenské udalosti týkajúce sa vzniku samostatnej Slovenskej republiky, pričom účastník konania neposkytol priestor názorovej skupine podporujúcej vznik samostatnej Slovenskej republiky v dôsledku čoho došlo k nezabezpečeniu objektivnosti a nestrannosti uvedeného programu.

Súd po vypočutí záznamu tejto relácie a oboznámením sa s administratívnym spisom žalovanej dospel k záveru, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce z vyššie vyplývajúcich ustanovení. Z postoja zúčastnených hostí k nastoleným otázkam odzneli aj názory, ktoré vyzneli negatívne voči politickým predstaviteľom presadzujúcim vznik samostatnej Slovenskej republiky. V diskusii nebol prítomný politický reprezentant druhej názorovej skupiny danej problematiky a teda bolo úlohou moderátora programu usmerňovať diskusiu, upozorniť diskutujúcich v prípade, že ich vyjadrenia smerovali voči konkrétnym subjektom či osobám, ktoré neboli prítomné v štúdiu a teda nemohli na ne reagovať. Politický predstavitelia stojaci za vznikom samostatnej Slovenskej republiky mali na zotrvanie v spoločnom štáte s Českou republikou iný názor a mali tiež dôvody pre tento názor. Rozdelenie ČSFR je i politickou témou a politické aspekty tohto rozdelenia boli spomenuté i v programe Vznik Slovenskej republiky. Odvysielané informácie v programe Vznik Slovenskej republiky nepriniesli názory druhej názorovej skupiny podporujúcej vznik samostatnej Slovenskej republiky k predmetnej problematike a preto predmetný program pred jeho hodnotením ako celku nepôsobí objektívne a vyvážene.

Súd má za to, že žalovaná v rozhodnutí č. RL15/2012 správne právne posúdila vec a aplikovala správnu úvahu, ktorú vyžadujú príslušné právne predpisy a taktiež postup žalovanej bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení zákona č. 33/2011 Z.z.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Bratislave, dňa 15.10.2013

JUDr. Dáša Filová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Korcová Silvia

